

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Să fii cool e o-ntâmplare, să ai stil e lucru mare

Hotărât lucru, a fi cool nu este o alegere, ci o vocație. Când decizi să te îmbraci într-o culoare nou-lansată pe podiumurile de modă, să adopți o tunsoare văzută la o vedetă sau să optezi pentru un croi care te-a cucerit în paginile unei reviste poți fi șic, elegant, modern... orice, dar nu cool. În accepțiunea de dicționar, *cool* sunt doar cei care dictează tendințe și se află mereu cu câțiva pași înaintea noastră. Noi, restul, suntem *followeri*. Followeri fericiți, rafinați, prezentabili, dar totuși... *followeri*.

Eu una n-am fost niciodată „cool” în sensul clasic al termenului. N-am lansat nicio modă, n-am inspirat niciun trend, n-am spart tipare. Din contră, m-am lăsat eu inspirată de locuri, cărți, albume, filme și de orice mi-a trezit o emoție. Multe rochii purtate în momente speciale ale vieții mele au avut referințe în filme, fotografii vechi sau albume de artă și poate n-am fost deloc *cool* în sensul avangardist al cuvântului, dar am fost extrem de fericită. Am purtat ceva ce iubeam, chit că nu eram nici prima și nici singura, și n-aș da bucuria de atunci pe niciun titlu pionieristic.

Chiar dacă n-am fost cool *ad-litteram*, am fost în schimb extrem de curioasă să caut, să aflu și să mă cunosc mai bine. Nu toți ne naștem *trendsetteri*, dar s-ar cuveni să ne naștem iscoditori și avizi de informație, cu dorința de a trece lumea prin filtrul propriu și de a alege numai ceea ce ne place, numai lucrurile și activitățile care ni se potrivesc mânășă.

Documentând *cover-story*-ul acestui număr, despre tot ce e (sau nu mai e) la modă în lumea celor mai bogați oameni din lume, am realizat că - în lumea lor - presiunea de a fi cât mai cool și mai „altfel” e infinit mai mare, pe măsura contului din bancă. Cum ar fi să stai în fiecare seară în vârful patului, gândindu-te ce ai putea să faci cu banii și nu ai făcut încă? Ce-ți mai poate aduce o infuzie de adrenalină când știi că mâine ai putea cumpăra cam orice, de la un diamant cât oul de rață până la un bilet pe naveta spațială a lui Richard Branson?

Bunica mea avea o vorbă din bătrâni, care îmi place enorm: „A fi domn e o-ntâmplare, a fi om e lucru mare”. Parafrazând, în zilele noastre ideea de „cool” a devenit tot un soi de titlu de noblete râvnit de toată lumea, de la miliardari până la orice adolescent cu cont de Facebook. Cei care sunt cool cu adevărat nu se străduiesc câtuși de puțin să fie, iar din eșalonul de top însuși sus-menționatul Richard Branson este cel mai bun exemplu de viziune autentică și de excentricitate nativă, neexersată. Când te străduiești prea mult să fii diferit și special, se vede și se simte, ca un falset strident în refrenul unei melodii.

Dacă a fi *cool* ține de un simț special cu care te-a înzestrat natura, stilul personal - născut din căutări, tatonări și experimente - ține numai de tine. De răbdarea cu care ești dispus să privești și de tenacitatea de a extrage din multitudinea de informații, promisiuni și imagini scilipitoare cu care ești bombardat din toate părțile doar ceea ce rezonază cu tine. Ca toate lucrurile neîntâmplătoare și muncite, a avea stil înseamnă lucru cu tine. Muncă. Se șlefuieste mai greu, dar - spre deosebire de capriciile trecătoare ale *cool*-ului, care te silesc să grăbești mereu pasul pentru a nu rămâne în urma plutonului - odată ce ai înțeles cine ești, nu mai trebuie să calci niciodată în urma pașilor nimănui. Ceea ce e cu adevărat lucru mare. □